

# העץ הקטן

פרידריך רוקרט

היה פעם עץ קטן שעמד ביער. הוא עמד במזג אוויר יפה ובימי סערה, ומלמעלה למטה היה מכוסה במחטים, במקום בעלים. המחטים היו חדות ודוקרניות ולכן העץ אמר לעצמו: "לכל השכנים שלי יש עלים ירוקים יפים ולי רק מחטים. אף אחד לא רוצה לגעת בי. אילו רק יכול היה, הייתי מאחל לעצמי עלים מזהב טהור."

בלילה העץ הקטן ישן וכשהתעורר בבוקר מצא את עצמו מכוסה בעלי זהב טהור מבריקים. "הו" אמר לעצמו העץ "כמה גדול וחשוב אני! לאף אחד מהעצים האחרים אין עלי זהב." אך לקראת הערב עבר שם רוחל עני, עם שק גדול וזקן ארוך. הוא ראה את ברק עלי הזהב

וניגש לעץ, הוריד את כל העלים ושם אותם בשק שלו והעץ נשאר ערום וקר. "וי! וי!" התאבל העץ הקטן "כל עלי הזהב שלי נלקחו! עכשיו אני מתבייש לעמוד בין עצים המכוסים כולם בעלים. אילו רק יכול היה, הייתי רוצה שיהיו לי עלי זכוכית."

הוא נרדם וכשהתעורר בבוקר ראה שהוא מכוסה בעלי זכוכית שקופים ומבריקים. "עכשיו" אמר העץ לעצמו "אני מאושר. אף עץ ביער לא מבריק כמוני."

אך אז באה סערה גדולה ורוח חזקה עברה ביער. היא פגעה בזכוכית ותוך רגע כל העלים מונחים היו שבורים על הארץ. "עלים שלי! עלי הזכוכית שלי!" בכה העץ הקטן "הכל מונח על הארץ בזמן שהעצים האחרים מלאי עלים ירוקים! אך, אילו רק יכולת היה, הייתי רוצה עלים ירוקים."

למה צחקו? כי בלילה המחטים חזרו לעץ  
הקטן! והוא היה כולו מכוסה שוב במחטים.  
תוכלו לראות בעצמכם. לכו ליער ותסתכלו עליו,  
רק אל תגעו בעץ הקטן. למה?  
כי הוא דוקר!

ושוב עבר לילה, העץ הקטן ישן ובבוקר היה  
כבר מכוסה בעלווה ירוקה סמיכה. הוא צחק  
באושר ואמר "עכשיו אינני צריך להתבייש.  
עכשיו אני כמו כל האחרים ביער."  
אלא שביום עבר שם תיש שחיפש אוכל לעצמו  
ולגדיים שלו. הוא ראה את העלים הטריים  
והתחיל לכרסם ולכרסם ובסוף כרסם את כל  
העלים, עם הגבעולים שלהם והעץ נשאר שוב  
ערום.  
"וי!" קרא "אינני רוצה יותר עלים. לא עלי זהב  
ולא עלי זכוכית וגם לא עלים ירוקים. אילו רק  
יכולתי לקבל את המחטים שלי בחזרה, לא  
אתלונן יותר."  
והעץ האומלל נרדם, וכשהתעורר בבוקר וראה  
את עצמו באור השמש התחיל לצחוק ולצחוק.  
וגם כל העצים האחרים צחקו, אך לו לא היה  
איכפת.